

הסיפור שלי

סיפור מעורך השראה
לשולחן השבת

באת להתרפא? באת להשפיע!

הרב מיכה פלד

הרב פלד בתקופת לימודיו בישיבת חב"ד במיאמי (יושב, ראשון מימין) לצד ראש הישיבה, הרב לייבל שפירא.

העור - באופן קשה ומסוכן מאוד, ומאחר שהיה חשש שהמחלה כבר חדרה ללימפות, המליצו לנו לנסוע בהקדם האפשרי לארצות הברית מאחר שבארץ אין טיפול למצבי. כבר אז היו לנו חברים מסורים שכתבו את שמי לרבי לקבלת ברכה.

מאחר שעוד היה לנו ביטוח בריאות בקנדה, העדפנו לנסוע תחילה למרכז רפואי בונקובר. התארחנו כמה חודשים ביחידת הורים בבית משפחת ויינברג, שלוחי חב"ד לעיר. מפעם לפעם היה מגיע לביקור אביו של הרב יצחק ויינברג - הרב יוסף ויינברג, השד"ר המפורסם של הרבי - וכשהיה חוזר לנוי יורק, היה לוקח אותי איתו לעבור אצל הרבי בחלוקת הדולרים ולקבל את ברכתו.

בוונקובר המליצו לנו על המשך טיפול באחד משני מרכזים רפואיים שהתמחו במצבי - האחד ביוסטון, והשני במיאמי. מאחר שבמיאמי יש קהילה יהודית מבוססת יותר, עם כל השירותים כולל חינוך, מקווה וכדומה, בחרנו לנסוע לשם, וטופלתי במרכז הרפואי "מאונט סיני" שבמיאמי ביטש.

במיאמי ערכו לי היכרות עם הרב אברהם קארף, השליח הראשי של חב"ד במדינת פלורידה, וזה העלה מיד וללא

נולדתי בעיר פז שבמרוקו, למשפחת תורג'מן, משפחה דתית מאוד. אחרי קום המדינה משפחתנו עלתה ארצה, והתיישבה בטבריה - בסמיכות לקבר רבי מאיר בעל הנס, אליו ערגו סבא וסבתא כל ימיהם. בעודנו ילדים, הופיעו יום אחד נציגים מהקיבוץ שדיברו על לב הורינו לשלוח אותנו לקיבוץ. הוריי היו תמימים ולא היה להם מושג לגבי חיי הקיבוץ. הם השתכנעו ונתנו את הסכמתם, וכשנפרדנו העניק לי אבי סידור וחומש, ובירך אותי.

בקיבוץ היה לי קשה להתמיד לבדי בשמירת מצוות, ולאט לאט וויתרתי על הציצית ועל התפילה, אך השתדלתי לשמור כמיטב יכולתי על כשרות, שבת ותפילות שבת. כשהגעתי לגיל מצוות והוריי הגיעו לקיבוץ כדי לחגוג, אבי נדהם לגלות שאין בית כנסת, אין תפילין ולא שום סממן דתי. בו במקום הוא לקח אותי חזרה לטבריה והצמיד לי רב מהבוקר עד הערב במשך כמה חודשים כדי להשלים את כל ההכנה לבר מצווה.

אחי הגדול טען כי מאחר שהתעריתי כבר מבחינה חברתית בקיבוץ, הרי למען בריאותי הנפשית חשוב שלא לנתק אותי משם, והצליח לשכנע את הוריי לאפשר לי לחזור לקיבוץ, שם החליפו את שמי ממכלוף למיכה. לקראת הגיוס הקמנו את "גרעין פלד", ומאחר שהייתי מאוד פעיל - תחילה בחברת הנוער בקיבוץ, ואחר כך בגרעין הצבאי - דבק בי הכינוי הזה, וכך התרגלו כולם לקרוא לי מיכה פלד.

אחרי השירות הצבאי נשלחתי מטעם מחלקת הנוער והחלוץ של הסוכנות היהודית לוונקובר שבקנדה, שם גם פגשתי את אשתי, ברכה, ושם נישאנו. כשחזרנו ארצה הצטרפנו לקיבוץ ניר אליהו, שחבריו אמנם לא היו שומרי מצוות, אבל היו חדורי אידיאולוגיה וספוגים ברגש כלפי ארץ ישראל.

כעבור תקופה התבקשנו לצאת שוב לשליחות, הפעם מטעם הקרן הקיימת לישראל, למערב קנדה, לעיר בשם קלגרי. במהלך שהותנו שם, ערב אחד דפקו על דלת ביתנו שני בחורים צעירים. "שלום עליכם! שמענו שאתה שליח ישראלי", אמרו, והציגו עצמם כחסידי חב"ד שהגיעו בשליחות לעיר לחודשי הקיץ, ועברו מבית לבית כדי לאתר יהודים. בילינו אחר צהריים בשיחה מעניינת ומרגשת מאוד, וזו הייתה הפעם הראשונה שאני נחשפתי מקרוב לחב"ד.

תקופת מה אחרי שחזרנו ארצה, חליתי במלנומה - סרטן

«

את ברכתו, וגם באחד הביקורים האחרונים לפני שעזבנו את ארה"ב בירך אותי שאצליח בתפקיד.

כך כשחזרנו לארץ ישראל התחלתי לכהן כרבה של נתיב השיירה, מושב חקלאי של בני עדות המזרח, ונקלטנו שם מהר מאוד. כעבור שש שנים נאלצתי להעתיק משם מסיבות רפואיות - הלחות הרבה במישור החוף הכבידה עלי מאוד כנראה בעקבות הניתוחים והטיפולים הרבים. כך עברנו להרים של מטה בנימין ומאז אני משמש רבו של היישוב בית חורון.

הרבי למעשה כיוון והכין אותי לקראת הרבנות כאשר עודד את לימודי בישיבה במיאמי בגיל ארבעים וארבע, וכך "מעז יצא מתוק". בעקבות הביקורים הרבים אצל הרבי, חשתי קשר קרוב ועמוק אליו, והושפעת ממנו בצורה שקשה לתאר. אחד הדברים שלמדתי מהרבי ושחדרו בי באופן מיוחד זו האהבת ישראל שלו, אהבת חנם לכל יהודי באשר הוא, ספרדי או אשכנזי, שומר תורה ומצוות או לא. ועוד דבר שלמדתי מהרבי וחדר בי, זו תנועת העידוד האופיינית שלו, והאמונה החזקה שלו בגאולה הקרובה. כמו שהתרגלתי בחב"ד במיאמי, תמיד אני מסיים את הדרשות שלי במילים, "ובזאת נזרו את ביאת משיח צדקנו במהרה בימינו, אמן!", עם תנועת היד האופיינית של הרבי.

הרב מיכה פלד, רב היישוב בית חורון במטה בנימין, כיהן קודם לכן כרב המושב נתיב השיירה. הוא רואיין בביתו בחדש אייר, תשע"ח (2018).

היסוס רעיון כיצד לסייע לי. "אני אעסיק אותך בישיבה שלנו", תקבל תלוש משכורת וכך תוכל להיות מבוסס בביטוח בריאות. בע"ה, אחרי שתחלים אני כבר סומך עליך שתעזור לנו בכל שתוכל. וכך היה, בין הטיפולים התחלתי לפקוד את הישיבה, וקיבלו אותי שם בחום ובאהבה. הייתי אז בסביבות גיל ארבעים וארבע, וראש הישיבה, הרב לייבל שפירא, הציג אותי בפני התלמידים, סידר לי חברותות מתאימות ודאג שאכנס לעניינים.

אחרי שהתיישבנו במיאמי, נסעתי עם ברכה אשתי לנו יורק כדי לעבור שוב אצל הרבי בחלוקת הדולרים ולקבל את ברכתו לקראת הטיפולים שהיו אמורים להימשך תקופה של חמש שנים, שכן הייתי אז במצב בריאותי ורפואי לא פשוט. כשסיפרתי לו על הקשר שלי עם הישיבה, אמר לי אז הרבי, "אתה חושב שבאת למיאמי רק בשביל הרפואה? דע לך שבאת לשם כדי לחזק את הישיבה, וכדי להשפיע על התלמידים הצעירים ולחזק אותם עם שמחת החיים וההתלהבות שלך ועם הרוח החיובית והאופטימיות שלך". באותה פגישה הרבי גם בירך אותי שאבריא ואצא מכל המצב המסוכן שבו הייתי.

המפגש הזה עם הרבי ערך דקות ספורות, אבל למרות הלחץ של הסדרנים בעת חלוקת הדולרים לזרו ולקדם את התור, כאשר עמדתי מול צדיק הדור, שיודע עלי הכל וידוע מה טוב בשבילי ומביט עלי בעיניו החודרות ללב, הזמן כאילו עמד מלכת והתחושה הייתה כאילו הרבי דיבר איתי שעה ולא דקות בודדות.

סיפרתי אז לרבי שהרופא מעריך שהטיפול יימשך חמש שנים, והרבי שלל זאת ואמר, "זה לא יהיה חמש שנים, כי אתה תהיה עסוק בצרכים הרוחניים של הישיבה, התלמידים שם צמאים להתלהבות ולשמחת החיים שלך". כך אכן היה, הטיפולים הסתיימו כעבור ארבע וחצי שנים, זמן קצר יותר מהצפוי, ובמכתב השחרור שלו ציין הרופא המטפל שמה שהציל אותי זו הגישה החיובית שלי לחיים.

במהלך אותן שנים שבהן שהייתי בישיבה התקדמתי מאוד בלימודי התורניים, ובעידודו של הרב שפירא אף נסעתי אחרי כמה שנים לארץ כדי להיבחן את מבחני ההסמכה לרבנות מטעם הרבנות הראשית. בשלב מסוים, אחרי שכבר התחלתי להחלים ולהתחזק, פנו אלי מטעם הקהילה המקומית של יהודי מרוקו שרובם עזבו באותה עת, שאמלא את מקומו. אמנם לא הייתי תלמיד חכם גדול, אבל הם רצו את המרץ ואת הרוח החיובית שלי, ונכנסתי לתפקיד במלוא הרצינות.

הייתי בקשר עם הרב מרדכי אליהו שכיהן באותן שנים כראשון לציון, הרב הספרדי הראשי, ולקראת סוף התקופה שלנו במיאמי, הוא הציע לי להיפגש עם בנו הרב שמואל אליהו, מאחר שיש לו הצעת רבנות בשבילי. נפגשנו והוא סיפר לי על מושב לא דתי בשם נתיב השיירה, שמעוניין ברב. הוא סבר שהמשרה תתאים לי בגלל הרקע והניסיון שהיו לי בעבודה עם הציבור הזה. כתבתי לרבי על ההצעה, והוא נתן

לזכות אבינו היקר הרב יעקב של מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויוכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

« תשי"ט (1958) — במענה לחתן שסיפר כי ביקש לחזור מאמר חסידות בקבלת הפנים, כותב הרבי "בתמרון גדול קראתי אשר התחיל לחזור דא"ח ["דברי אלוקים חיים" - כינוי למאמר חסידות] אבל לא נתנו לו לגמור המאמר". הרבי ממשיך, "אף שהמליצו בעד מנהג זה [בכדי שלא לבייש], גם בזה אנו אין לנו אלא הוראת נשיאנו כ"ק מו"ח אדמו"ר זצוקלה"ה נבג"מ זי"ע [אדמו"ר הרי"צ], אשר הורה לגמור המאמר כולו [והרוצה לצאת ידי חובת מנהג הסיבה - להתחיל עוד הפעם ובפעם השנייה להפסיק]... ולפלא שלא פרסמו הוראה זו, ועל כל פנים כדאי לפרסמה עתה".¹ י"ז בטבת

1 אגרות קודש יח, עמ' קמו

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו חובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד